

Adomynėje įsižiebė kalėdinės vilties liepsnelės

Šaltą, žvarbią, vėjuotą sekmadienio popietę užpustytais keliais skubėjo adomyniečiai į senąjį dvarą. Čia jaukiai papuoštoje laisvalaikio centro salėje uždegė jau trečiąją – Pranašų žvakę Advento vainike. Čia vyko tradicinė bendruomenės Advento vakaronė, kuri šiemet vadinosi „Vilties liepsna“.

Senoji močiutė, kurią vaidino Daiva Mažylienė, sekė senąją kalėdinę pasaką, skatindama visus dalintis šiluma, gerumą išreikšti ir žodžiais, ir darbais, ypač branginti nuoširdų bendravimą ir bendradarbiavimą su aplinkiniais bei artimaisiais per Kalėdas. Močiutės pasaka, kurią anksčiau ji sekdamo savo vaikams ir anūkams, šįkart tarsi atgijo scenoje. Pasirodė tikri pasakų personažai. Pagrindinė veikėja — mergaitė, kurią šauniai vaidino mažoji Vesta Povilonytė — vis stengėsi pasišildyti žvarbų vakarą, degė ir degė vieną po kito degtukus ir taip atsidurdavo vis kitoje vietoje...

Pirmiausia ji pataikė pas malonius senokus (Zita Vilimienė ir Laima Ramaškienė), kurie jaukiai sėdėdami savo senovinėje pirkioje buriasi kalėdiniais burtais ir pasiūlo paklydėlei prisijungti. Ar išsipildys norai, ar susirasi draugų, ar išvyksi po pasaulį pasižmonėti, o gal šeimos pagausėjimo sulauksi ar pats iš naujo įsimylėsi? — į stebuklingosios nakties burtus buvo įtraukti visi susirinkę vakaronės dalyviai.

Tačiau mergaitė negalėjo užsibūti pas senelius, nors jai ir smagu buvo su jais. Brūkštelėjo degtuką ir atsidūrė kambaryje, kuriame linksmi žaidė vaikai. Aišku, jie mielai priėmė ir ją — juk kuo daugiau dalyvių, tuo smagesnis žaidimas. Keliavo iš rankų į rankas dalinamas žiedas, posmą keitė daina, dainelę — žaidimas. Neprailgo laikas, nes Austėja, Aidutė, Erikas dainavo smagias daineles, Dovydas, Bernadeta, Liveta, Brigita deklamavo posmus Kalėdų žvaigždei, Emutė pasiūlė pažaisti žaidimą „Kiškėlis nabagėlis“, vyresnės mergaitės gražiai giedojo kalėdines giesmes.

Smagu buvo mergaitei su vaikais, tačiau ir bežaisdama ji galvojo apie savo šeimą. Tad padėkojusi atsisveikino ir vėl žiebė degtuką. O varge! Pateko pas žiauriąją raganą (Danutė Vizbarienė), kuri, aišku, taikėsi pasilikti ją sau ir pasigardžiuoti tokiu puikiu „saldainiuku“. Va čia ir paaiškėja, kad mūsų mažoji Vesta yra pabėgusi iš namų ir nebežino, kaip grįžti... Tačiau, ačiū Dievui, ji yra sumani, įmena visas tris raganos mįsles ir sugeba pasprukti, aišku, vėl skubiai uždegusi degtuką.

Bet vėl atsiduria gatvėje, kur jai labai šalta, o visi užsidarę savo namuose. Tik vienišas gatvės žibintas (Monika) jai seka sidabrinę pasaką apie sidabro angelėlį ir sidabrinus kalėdines

nakties sapnus. Laimei, jai dar yra likęs paskutinis degtukas, jos viltis, ir jį brūkštelėjusi pagaliau atsiduria savo namuose, pas mamą ir sesutę. Aišku, po džiaugsmingo susitikimo atsiprašė už pabėgimą ir tvirtai pasižadėjo niekada niekada nebebėgti iš namų.

Šitaip laimingai baigėsi šiemet kalėdinė močiutės pasaka Adomynėje. Simboliška, kad ji buvo nušviesta vilties šviesa, kurią bendromis pastangomis sukūrė kaimo bendruomenės aktyvas, laisvalaikio centro darbuotojos, etnografinis ansamblis „Jara“, mokyklos mokiniai ir mokytojos. Šia švente norėjome dar kartą visiems parodyti, kokie yra svarbūs tokie paprasti dalykai, kaip šeima, bendravimas, ir tą suprantame tik tada, kai nors trumpam netenkame to, kas mus visą laiką supa. O kada gi daryti gerus darbus, kada pasakyti gerą žodį, tokį kaip „ačiū“ arba „atsiprašau“, jei ne per Kalėdas. Dalinkimės kūdikėlio Jėzaus gimimo džiaugsmu — juk pasidalintas gėris tampa dvigubai didesnis...

Virginija Pakalniškienė,
Adomynės kaimo bendruomenės pirmininkė

Nuotraukos Ginto Černiaus